

Pád je gramatická kategorie, která umožňuje vyjadřovat syntaktické vztahy substantiv nebo jejich substitutů ve větě. K tomu dochází v různých jazycích různě: 1) pomocí předložek nebo ustáleného slovního pořádku čili analyticky (např. ve většině jazyků románských); 2) pomocí koncovek čili synteticky (např. ve většině jazyků slovanských). Rumunština představuje z tohoto hlediska typ přechodný (analyticko-syntetický): vyjadřuje totiž svých pět pádů jak pomocnými slovy (predeterminanty, předložkami), tak koncovkami. Vokativ se někdy formálně shoduje s tvary nominativu, jindy užívá zvláštních koncovek (viz 4.1.1). Při popisu zbylých čtyř pádů se hovoří o tzv. pádovém synkretismu (viz 4.2). To, že má rumunština pět pádů, je zdůvodňováno existencí specializovaných tvarů pro nominativ, dativ a akuzativ u některých osobních a zvratných zájmen (viz 4.4). U podstatných jmen bez členu se (s výjimkou naprosté většiny podstatných jmen ženského rodu v singuláru) setkáváme se synkretismem všech pádů, a to jak v singuláru, tak v plurálu (viz 4.2). V ženském rodě singuláru lze většinou pomocí pádových koncovek rozlišit dvojice nominativ / akuzativ a genitiv / dativ. U většiny podstatných jmen rodu ženského existuje synkretismus genitivu a dativu u jednotného čísla a všech pádů čísla množného (4.2). Pouze u podstatných jmen typu lžpSČl, marfli, vreme se setkáváme s trojím synkretismem: nominativ / akuzativ jednotného čísla, genitiv / dativ jednotného čísla a nominativ / genitiv / dativ / akuzativ množného čísla (viz 5.1.1.9). Žádný z těchto pádových tvarů bez členu nelze přímo zařadit do větného kontextu. K tomu je třeba užít ještě dvou výrazových prostředků: 1) analytického predeterminantu (členu neurčitého, některých zájmen), anebo 2) syntetického postpozitivního určitého členu (viz 4.2). S pádovým synkretismem se setkáváme rovněž tehdy, jsou-li podstatná jména opatřena těmito výrazovými prostředky.